

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Firmy Budowlano- Drogowej "P."
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w G.
przeciwko Gminie W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. akt V AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powódki od pozwanej kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art.

398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Skarżąca przedstawiła zagadnienie prawne, czy wynikający z art. 654 k.c. obowiązek przyjmowania wykonanych robót częściowo i skorelowany z nim obowiązek zapłaty odpowiedniej części wynagrodzenia może zostać zmodyfikowany umownie i jaki jest zakres modyfikacji, w szczególności czy na mocy zasady swobody umów strony mogą wprowadzić modyfikacje tak co do obowiązku odbioru częściowego robót, jak również co do zasad, warunków, terminów i sposobu zapłaty, czy też - na kanwie art. 654 k.c. - możliwe jest tylko umowne wyłączenie stosowania przepisu i ustalenie w ten sposób, że roboty budowlane będą rozliczane po ich całkowitym wykonaniu.

Zarówno sformułowane zagadnienie prawne dotyczące powyższego problemu, jak i argumentacja pozwanej powołana w uzasadnieniu wniosku nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie stanowi bowiem istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP, nr 15 - 16, poz. 243). Zasadniczą podstawą rozstrzygnięcia było oparcie się przez Sądy orzekające na treści umowy stron a więc przyjęcie dyspozytywnego charakteru art. 654 k.c. Wprawdzie przedstawione zagadnienie ma charakter

abstrakcyjny, to jednak trudno wskazać, w jaki sposób udzielenie odpowiedzi mogłoby wpłynąć na końcowe rozstrzygnięcie. Nie ulega wątpliwości, że granice uznaniowości stron określać będzie zawarta umowa oraz przepisy ustawy przy uwzględnieniu właściwości stosunku i zasad współżycia społecznego. Z uzasadnienia wniosku wynika, że pozwana zarzuca nie przedstawienie do rozliczenia zgodnie z umową kosztorysu powykonawczego. Pomija przy tym ustalony stan faktyczny, z którego wynika, że nie było to możliwe, bo miał być podpisany przez kierownika budowy i inspektora nadzoru inwestorskiego ze strony pozwanej, który nie był wtedy jeszcze ustanowiony i objął stanowisko z dniem 25 marca 2015 r.

Z tej samej przyczyny nie jest uzasadniona przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zachodzącej wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącej w świetle motywów zaskarżonego wyroku i ustalonego stanu faktycznego nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty widoczny i *prima facie*. Dodatkowo osłabia skuteczność wniosku przedstawienie zagadnienia prawnego opartego na art. 654 k.c. i oczywistej zasadności skargi wywodzonej z tego samego przepisu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 7, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz. 265).

jw